

РЕШЕНИЕ

№ 3947

гр. София, 16.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Теодора Георгиева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2800** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 14.01.2020 г., постановено по НАХД 10267/2019 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 22 състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-546/20.05.2019 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на Застрахователно дружество [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение по чл.106, ал.2 от КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, връзка чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е обжалвано от санкциониращия застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност, че правната му квалификация е некоректна, че датата на извършването му е неправилно определена. Пзовава се и на чл.28 ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрк.

С. оспорва касационната жалба, включително в подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС, на 13.04.2018 г. от Д. О. У. пред ЗД [фирма] е била предявена застрахователна претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение, вследствие на подадено искане за оценка застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС. Преписката е била образувана заради настъпило застрахователно събитие - ПТП, в резултат на което били причинени имуществени вреди на лек автомобил марка и модел „Пежо 308“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на У.. Завеждането на претенцията било на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач, обективизиран в застрахователна полица № BG/02/118000301872. На 13.04.2018 г. са били представени писмени документи, доказващи основанието за изплащане на обезщетение. На същата дата е бил извършен и оглед на автомобила и бил съставен опис на констатираните увреждания. На 25.04.2018 г. е бил извършен допълнителен оглед на автомобила. Изискани са били още контролен талон към знак за технически преглед и удостоверение за банкова сметка, като липсвали данни за това, на коя дата са били представени. На 28.01.2019 г. КФН допълнително е поискала от касатора да представи доказателства за това, кога са били депозирани от ползвателя на застрахователната услуга пред застрахователното дружество исканите документи /контролен талон към знак за технически преглед и удостоверение за банкова сметка/. В отговор на 07.02.2019 г. ЗД [фирма] е посочило, че техническият преглед е заснет на стъклото на автомобила, без да упоменава дата и моли да се счита, че банковата сметка е представена към момента на завеждане на преписката – 13.04.2018 г. като последното не кореспондира с датата на издаване на удостоверението за банкова сметка – 26.04.2018 г. Дружеството е изплатило застрахователното обезщетение на 02.10.2018 г., което било в размер на 279,47 лева. За така установеното бил съставен АУАН и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

В АУАН липсва повдигнато фактическо и юридическо обвинение за повторност.

В настоящия състав на АССГ се поддържа виждането, че не е в съответствие с

правилата на административнонаказателното производство, едва при издаването на наказателното постановление да се сочи за първи път нов факт с правно значение, известен още към момента на образуване на административнонаказателното производство на органите на последното, явяващ се квалифициращ на самото деяние и наред с това обуславящ и по-тежка наказуемост от гледна точка на осъществения състав на административно нарушение, а именно, че се касае за "повторно нарушение" по смисъла на § 1, т.51 от Допълнителните разпоредби към КЗ /в този смисъл решение по кнахд № 10271/2015г./. В практиката на АССГ като касационна инстанция преимуществено се застъпва тезата, че "повторността" не е квалифициращ белег на деянието, а единствено има отношение към определянето на санкцията за извършено административно нарушение. Настоящият съдебен състав следва да съобрази това преобладаващо разбиране с цел уеднаквяване практиката на АССГ.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства безспорно се установяват извършените от застрахователя нарушения. НП е издадено от компетентен орган, в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на нарушителя, а материалният закон е приложен правилно.

Съгласно чл.106, ал.2 КЗ /отм./ застрахователят е длъжен да регистрира датата на всяка заведена претенция, както и да регистрира датата на последващо получаване на всеки документ по нея, и да удостовери всяко от тези обстоятелства поотделно или по опис пред лицето, заявило претенцията. Претенция № [ЕГН] е заведена на 13.04.2018 г. На 25.04.2018 г. е бил извършен допълнителен оглед на автомобила. Изискани са били още контролен талон към знак за технически преглед и удостоверение за банкова сметка, като липсвали данни за това, на коя дата са били представени. На 28.01.2019 г. КФН допълнително е поискала от касатора да представи доказателства за това, кога са били депозирани от ползвателя на застрахователната услуга пред застрахователното дружество исканите документи /контролен талон към знак за технически преглед и удостоверение за банкова сметка/. В отговор на 07.02.2019 г. ЗД [фирма] е посочило, че техническият преглед е заснет на стъклото на автомобила, без да упоменава дата и моли да се счита, че банковата сметка е представена към момента на завеждане на преписката – 13.04.2018 г. като последното не кореспондира с датата на издаване на удостоверението за банкова сметка – 26.04.2018 г. Следователно застрахователното дружество, в нарушение на чл.106, ал.2 КЗ /отм./, не е регистрирало датата на получения документ, а именно удостоверяващ банковата сметка на увреденото лице.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Нарушението правилно е определено, че е извършено в периода 26.04.2018г. - като това е датата, на която е издадено удостоверението за банкова сметка и 30.04.2018 г. – датата на документ „Доклад № 181001088801/30.04.2018 г.

Неоснователно е и оплакването на касатора за нарушаване на срока по чл. 34, ал. 1, изр.2 ЗАНН. Извършването на нарушенията е установено въз основа на изискани от застрахователя писмени доказателства, представени от него в КФН с писмо вх. № 91-02-27/28.01.2019 г. Именно от 07.02.2019 г., когато са представени всички относими към конкретния случай доказателства започва да тече срокът по чл.34 ЗАНН за съставяне на АУАН. В случая той е съставен в тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН, а НП – в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН.

Правилен е изводът на районния съд, че извършеното нарушение е повторно по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ. Видно от събраните в хода на съдебното производство доказателства, нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-349/07.06.2017 г. (влязло в сила на 20.02.2018 г.), с което е наложено наказание за същото по вид нарушение.

Съгласно чл. 644, ал. 2 от КЗ при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 за нарушение на разпоредбите на КЗ е от 2000 до 40 000 лв. Определената имуществена санкция в размер на 2 000 лв. е в законоустановения минимум и същата не следва да бъде намалена.

Случаят няма белезите на маловажност по чл.28 ЗАНН предвид характера на регламентираните съгласно чл.1, ал.1 КЗ обществени отношения и целите по чл.2, ал.1 КЗ на регулирането им – осигуряване защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги и създаването на условия за стабилен, прозрачен и ефективен застрахователен пазар. Нарушението е допуснато по отношение на застраховано лице, претендиращо обезщетение по установения ред, за обезпечен от ЗД [фирма] и реализиран застрахователен риск, което надлежно е изпълнило задълженията си по застрахователния договор. Не са налице смекчаващи обстоятелства, поради които степента на обществена опасност на конкретното нарушение да е по-ниска от тази на други нарушения по чл.106, ал.2 КЗ. Тъй като то е формално, нерезултативно, без съставът му да включва като признак от обективната му страна настъпването на вреди, липсата на такива е формално-юридически предопределено във всеки отделен случай по чл.106, ал.2 КЗ, поради което по този критерий не може да се градира степента на обществена опасност. В отсъствието на предвидени по състава вреди, това степенуване съгласно чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН следва да се извърши при отчитане на други смекчаващи обстоятелства. Такива в случая не се твърдят и не се установяват. Допуснатото от ЗД [фирма] неизпълнение на законовото му задължение по чл.106, ал.2 КЗ не се дължи на обективни причини и/или неизрядност на застрахованото лице. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

Предвид изложеното, преценката на въззивния съд, че са налице предпоставките по чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл.28, б.„а“ вр. чл.83, ал.2 ЗАНН е неправилна.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.01.2020 г., постановено по НАХД 10267/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.